

Toneelspelers Amsterdam geven zich bloot

AB ZAGT

Toneelgroep Amsterdam bestaat 25 jaar. De documentaire 'Bloot' zit de acteurs dicht op de huid tijdens de voorbereidingen van de voorstelling 'Husbands'.

„Je bent een hoer van je emoties. Eigenlijk stel je hele leven in dienst van het toneel”, zegt actrice Halina Reijn over haar beroep halverwege de documentaire 'Bloot'.

Ze is op dat moment druk bezig met de repetities voor 'Husbands', een toneelbewerking van de gelijknamige Amerikaanse filmklassieker van John Cassavetes. Reijn neemt alle vrouwenrollen voor haar rekening. Het verhaal over drie mannen die de dood van een vriend verwerken zit vol met heftige scènes, waarvoor de vertolkers diep in hun eigen ziel moeten tasten.

'Bloot' van Paul Cohen en Martijn van Haalen is vanavond te zien in de reeks 'Het uur van de wolf'. De aanleiding voor de film is het 25-jarig bestaan van Toneelgroep Amsterdam, met bekende leden als Halina Reijn, Barry Atsma, Gijs van Scholten Aschat, Roeland Fernhout, Kitty Courbois en Hans Kesting.

Hun inspiratiebronnen voor dit stuk zijn zeer divers, vertellen ze. Halina Reijn put onder meer uit de ongelukkige liefdes uit haar leven, Barry Atsma vond veel baat bij de directheid van zijn geestelijk ge-

handicapte oudere broer. Roeland Fernhout werd in dezelfde periode geconfronteerd met zijn ernstig zieke moeder, die hij in de documentaire regelmatig aan de telefoon heeft.

De kijker krijgt een prima indruk van hoe ingrijpend de Vlaamse regisseur Ivo van Hove zijn acteurs op de proef stelt. Sommige scènes gaan heel ver.

Voor Reijn krijgt het zwaar te verduren als zij door de mannen op diverse manieren wordt gekoelneerd en misbruikt. Geen wonder dat zij na zo'n zware repetitie thuis komt met het gevoel: „Ik ben niemand meer, ik ben een lege zak.”

Tussen de bedrijven door voelen Cohen en Van Haalen de hoofdrolspelers van het stuk stevig aan de tand over kwesties als de echtheid van acteren, de intensiteit van het beroep acteur en de twijfel die altijd op de loer ligt over het eigen kunnen.

Het komt zelden voor dat een theatergezelschap buitenstaanders in de gelegenheid stelt om zo uitgebreid achter de schermen te kijken. Aanvankelijk is ook te merken dat een paar acteurs - vooral Roeland Fernhout en Hans Kesting - moeite hebben met de pottenkijkers.

Maar na verloop van tijd doen de acteurs steeds meer aan zelfreflectie voor de camera. Atsma vertelt dat hij de opgefokte sfeer voor een voorstelling, met veel uitbundig

lachen en hard praten, in het verleden een uiting van aanstellerij vond, waar hij een hekel aan had.

Maar nu hij zelf in een zware voorstelling is beland, begrijpt hij deze aanpak beter dan voorheen. Reijn: „Vergelijk het maar met een orkest dat de instrumenten stemt voor het begin van een concert.”

Gaandeweg de opnames worden de makers van 'Bloot' zelf ook geconfronteerd met hun eigen werkopvatting. Is hun benadering ook niet een vorm van acteren?

Het uur van de wolf: Bloot, Nederland 2, 23.00 uur.

'Ik ben niemand meer, ik ben een lege zak'

Hans Kesting, Barry Atsma en Roeland Fernhout in een scene uit de voorstelling 'Husbands'. FOTO JAN VERSWEYVELD